

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **P. M., podnikajúceho pod obchodným menom S., s miestom podnikania K.,** IČO: X., zast. JUDr. L. M., advokátkou, so sídlom K., proti žalovanému **P. S., spol. s r. o., so sídlom B.,** IČO: X., zast. M. & F., s. r. o., so sídlom R., IČO: X., **o zaplatenie 15 014,24 Eur s príslušenstvom,** vedenej na Okresnom súde v Martine pod sp. zn. 17Cb/6/2008, na dovolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo dňa 1. marca 2012, č. k. 13 Cob/329/2011-536, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného **o d m i e t a .**

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi na účet právneho zástupcu náhradu trov právneho zastúpenia v dovolacom konaní vo výške 393,56 eur.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Žiline napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok Okresného súdu v Martine č. k. 17 Cb/6/2008-477 zo dňa 28. januára 2011 v spojení s doplňujúcim rozsudkom č. k. 17 Cb/6/2008-505 zo dňa 30. marca 2011 v napadnutom výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 15.014,24 Eur spolu so 14% úrokom z omeškania ročne zo sumy 15 014,24 Eur od 27. mája 2007 až do zaplatenia a vo výroku o trovách konania s tým, že v úvodnej časti rozsudku správne označenie zástupcu žalovaného znie: „M. & F.,

s. r. o., so sídlom R., IČO: X.“ Žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania, a to trovy právneho zastúpenia vo výške 393,30 Eur.

V odôvodnení rozhodnutia poukázal, že okresný súd rozhodol tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 15 014,24 Eur spolu so 14% úrokom z omeškania ročne zo sumy 15 014,24 Eur od 27. mája 2007 až do zaplatenia. Žalobu v časti, týkajúcej sa 14% úrokov z omeškania ročne zo sumy 15 014,24 Eur od 18. septembra 2006 do 26. mája 2007, zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi trovy konania v sume 9 459,94 Eur v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku, na účet právnej zástupkyne žalobcu. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia v spojení s doplňujúcim rozsudkom po vykonanom dokazovaní a aplikácii ust. § 261 ods. 1, § 409 ods. 1, 2, § 447, § 448 ods. 1, § 340 ods. 1, 2, § 369 ods. 1, 2 písm. a/ v spojení s ust. § 15 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka konštatoval, že medzi žalobcom a žalovaným došlo k uzavretiu kúpnej zmluvy, a to ústnou formou podľa ust. § 409 a nasl. Obchodného zákonníka. Túto skutočnosť mal okresný súd preukázanú výpoveďou svedka V., zamestnanca žalobcu, ktorý uviedol, že u neho si pán B. objednal pre spoločnosť P. S. zberné vozíky s klanicami, tomuto však predchádzala telefonická požiadavka pána B. na cenovú ponuku. Pán M. V. vypracoval predbežnú cenovú ponuku dňa 1. augusta 2006, ktorá listina je súčasťou spisu na č. l. 282 a korešponduje s výpoveďou svedka V. Objednávka spoločnosti P. S., spol. s r. o., T., zo dňa 6. augusta 2006 nasledovala po cenovej ponuke, a to objednávka na 30 kusov zberných vozíkov s klanicami. Cena jedného kusa vozíka uvádzaného v objednávke, a to 420,56 Eur (12 670,-- Sk) zodpovedala cene uvádzanej pánom M. V. na cenovej ponuke. Svedok B. uviedol, že túto objednávku vypisoval v mene spoločnosti P. S., pretože mal splnomocnenie od konateľa spoločnosti P. S., pána T. Vypisoval ju z toho dôvodu v mene spoločnosti P. S., t. j. žalovaného, že súčasťou výrobnéj linky, ktorú prenajímala spoločnosť P. S. spoločnosti P. T., boli aj zberné vozíky s klanicami a vzhľadom na ich opotrebenie, vznikla požiadavka dodania nových zberných vozíkov. Keďže boli súčasťou výrobnéj linky, tak ich nakupoval v mene spoločnosti P. S.. Spoločnosť P. T. nedisponovala finančnými prostriedkami na to, aby uvedené vozíky mohla kúpiť. Výpovede svedkov, a to pána B., V., navzájom korešpondovali a boli preukázané a potvrdené listinami, a to objednávkou na č. l. 281 spisu a cenovou ponukou na č. l. 282 spisu. Výpoveď svedka B. potvrdil aj svedok Š., ktorý bol zamestnancom firmy P. T.. Uviedol, že P. T. iba vyrábala, nemala finančné prostriedky na to, aby mohla zakúpiť nové zberné vozíky s klanicami. Svedok Š. vypovedal v tom zmysle, že pán B. vypisoval uvedenú objednávku na zberné vozíky s klanicami za spoločnosť P. S., t. j.

za žalovaného pred ním. Po nahliadnutí uvedenú objednávku spoznal. Svedok B. uviedol, že vozíky sa využívali v spoločnosti P. T., nie však v spoločnosti P. S., t. j. u žalovaného, a to z dôvodu, že výrobu mala na starosti firma P. T.. Firma P. S. iba prenajímala nehnuteľnosti a technologické zariadenia. Celá výroba firmy P. T. bola určená talianskej firme L., ktorá bola 100% vlastníkom spoločnosti P. S.. Bolo preto logické podľa záverov okresného súdu, že spoločnosť P. S. mala eminentný záujem na tom, aby výroba vo firme P. T. fungovala bez akýchkoľvek problémov. V súvislosti s konaním M. B. za žalovaného, tento uviedol, že žalovaný nemal žiadnych zamestnancov, a keďže tak žalovaný, ako aj P. T. sídlili v jednom areáli, zastupoval na základe poverenia od pána T., konateľa spoločnosti P. S., žalovaného. Poverenie bolo všeobecné, na všetky záležitosti, ktoré sa týkali žalovaného. Túto skutočnosť potvrdil aj svedok J. Š., ktorý uviedol, že bol zamestnancom P. T. a prijímal ho do spoločnosti P. T. práve pán B.. Od neho mal informáciu, že súčasne zastupuje aj firmu P. S., t. j. žalovaného. Tento svedok ďalej uviedol, že pán B. zastupoval a vystavoval objednávky za žalovaného, čo on osobne videl. Objednávky sa týkali stavebných, užívacích prác, investičných prác, opravárenských prác. To, že pán M. B. vystupoval v mene žalovaného, potvrdil aj svedok M. V., ktorý uviedol, že ohľadom cenovej ponuky ho oslovil pán B. s tým, aby vypracoval cenovú ponuku pre spoločnosť P. S., t. j. pre žalovaného. Opätovne výpovede svedkov pána B., Š. a V. navzájom korešpondovali a túto skutočnosť potvrdil aj samotný žalovaný, zastúpený konateľom P. T., ktorý uviedol, že žalovaný nemal svojich zamestnancov. On ako konateľ dôveroval Ing. B., a preto ho splnomocnil na niektoré úkony v rámci žalovaného. Splnomocnil ho predovšetkým na veci súvisiace s udržiavaním stavu nehnuteľností. Ing. B. objednával pre žalovaného nejaké práce u žalobcu s tým, že mal prekročiť svoje oprávnenie a do týchto prác zahrnul aj predmetné zberné vozíky, hoci na to nebol splnomocnený podľa tvrdenia konateľa žalovaného. Z uvedeného vyplýva, že práve konateľ žalovaného potvrdil, že Ing. B. objednával uvedené zberné vozíky pre žalovaného. Okresný súd preto na základe tejto dôkaznej situácie, ktorú potvrdil aj žalovaný, mal preukázané, že Ing. B. bol za žalovaného poverený všetkými úlohami, ktoré súviseli s udržiavaním stavu nehnuteľností, t. j. dostal poverenie podľa § 15 ods. 1 Obchodného zákonníka. Ak by bolo aj pravdivé tvrdenie, že objednaním zberných vozíkov s klanicami prekročil svoje oprávnenie, tak podľa ust. § 15 ods. 2 Obchodného zákonníka, takéto konanie zaväzuje žalovaného, a to z dôvodu, že tretia osoba, a to v danom prípade žalobca o rozsahu tohto prekročenia nevedel, a ani vedieť nemohol. Potvrdili to výpovede svedkov pána B., V., Š., ako aj výpoveď samotného žalovaného. Bolo zrejmé, že žalovaný

nemal zamestnancov, vždy za neho vystupoval Ing. B., a preto žalobca nemohol tušiť, že objednaním zberných vozíkov s klanicami Ing. B. by mal prekročiť svoje oprávnenia.

Okresný súd k obrane žalovaného, že spoločnosť P. S., t. j. žalovaný nevyrábala, a teda k svojej podnikateľskej činnosti nepotreboval žiadne stroje, zariadenia a medzi iným teda aj vozíky, uviedol, že tieto tvrdenia boli vyvrátené predložením listinných dôkazov, a to faktúr, z ktorých vyplynulo, že žalovaný s právnym predchodcom žalobcu mali uzavretých niekoľko kúpnych zmlúv, a to jednak pred daným prípadom, ako aj po ňom a tieto sa týkali strojov a zariadení, prístrojov a medzi inými aj rôznych druhov vozíkov. Išlo o faktúru č. 040121, splatnú dňa 31. januára 2005, predmetom ktorej bol valčekový dopravník, faktúru č. 050207, splatnú dňa 16. decembra 2005, predmetom ktorej bol valčekový stôl, faktúru č. 050210, splatnú dňa 16. decembra 2005, predmetom ktorej boli vozíky na pláty, vozíky na stredový materiál, všetky tieto faktúry boli žalovaným uhradené. Ďalej existovali kúpne zmluvy, ktoré boli uzavreté po tomto prípade a preukazujú ich faktúry č. 060047, splatná dňa 12. apríla 2006, predmetom ktorej boli manipulačné vozíky, faktúra č. 060142, splatná 17. septembra 2006, predmetom ktorej boli zberné vozíky s bočnicami, rovnako obidve faktúry boli žalovaným uhradené. Okrem iných strojov a zariadení faktúry zahŕňajú rôzne druhy vozíkov. Tieto dôkazy minimálne vytvárali tvrdenie žalovaného, že vzhľadom na svoj predmet podnikania žiadne stroje a zariadenia nevlastnil.

V súvislosti s povinnosťou žalobcu v zmysle ust. § 411 Obchodného zákonníka, a to dodať tovar žalovanému, okresný súd mal preukázané výpoveďou svedka pána B., V., ktorí uviedli, že pán B. splnomocnil pána Š. zo spoločnosti P. T. na prevzatie uvedených vozíkov, a to z dôvodu, že pán Š. sám vozík navrhoval ako pracovník spoločnosti P. T., ktorá ich mala využívať, ale tieto vozíky objednala spoločnosť P. S., t. j. žalovaný, pretože mali nahradiť staré nepoužiteľné vozíky, ktoré boli súčasťou výrobnéj linky, ktorú spolu s nehnuteľnosťami žalovaný prenajímal spoločnosti P. T.. Všetci svedkovia zhodne uviedli, že uvedené vozíky používala vo svojom výrobnom procese spoločnosť P. T., avšak boli súčasťou výrobnéj linky vo vlastníctve žalovaného, ktorá túto linku prenajíkala. Okresný súd bez akýchkoľvek pochybností mal preukázané, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným došlo k uzavretiu kúpnej zmluvy, predmetom ktorej boli zberné vozíky s klanicami. Tovar bol riadne dodaný žalobcom žalovanému, ktorému vznikla povinnosť zaplatiť kúpnu cenu, ktorá predstavovala 15 014,24 Eur, a preto ho k zaplateniu kúpnej ceny zaviazal.

V súvislosti s úrokom z omeškania okresný súd zistil, že faktúra č. 060140 na zberné vozíky nebola pôvodne žalovanému doručená. Doručená mu bola až dňa 26. apríla 2007, a vtedy bola zahrnutá aj do účtovníctva. Žalovaný preto nemal možnosť plniť v lehote uvedenej vo faktúre, lebo nevedel, aká je doba splatnosti. Za aplikácie ust. § 340 ods. 1 Obchodného zákonníka bol žalovaný povinný splniť záväzok bez zbytočného odkladu po tom, čo ho veriteľ o plnenie požiadal. Za tento okamih možno považovať deň 26. apríl 2007. Ďalej okresný súd vychádzal z ust. § 369 ods. 2 písm. a/ Obchodného zákonníka, podľa ktorého určil splatnosť úrokov z omeškania uplynutím 30 dní od doručenia dokladu, a to faktúry č. 060140 na splnenie peňažného záväzku a ten pripadol na deň 27. mája 2007. Od tohto okamihu vzniklo žalobcovi právo na úroky z omeškania vo výške 10% vyššie, než je základná úroková sadzba NBS, uplatňovaná pred 1. kalendárnym dňom kalendárneho polroka, v ktorom došlo k omeškaniu. Z rozhodovacej činnosti okresného súdu bolo zrejmé, že táto úroková sadzba bola 4%, preto žalobcovi priznal právo na úroky z omeškania vo výške 14% ročne zo sumy 15 014,24 Eur od 27. mája 2007 do zaplatenia, vo zvyšku úrokov z omeškania doplňujúcim rozsudkom bola žaloba zamietnutá, a to v časti, týkajúcej sa 14% úrokov z omeškania ročne zo sumy 15 014,24 Eur od 18. septembra 2006 do 26. mája 2007.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia ďalej uviedol, že v medziach odvolacích dôvodov žalovaného, obsiahnutých v písomne podanom odvolaní zo dňa 15. apríla 2011 (č. l. 499-503 spisu), v súlade s ust. § 212 ods. 1 O. s. p., preskúmal rozsudok okresného súdu v napadnutom výroku.

Poukázal na ust. § 219 ods. 2 O. s. p., keďže sa stotožnil so skutkovým zistením a právnym zhodnotením, ktoré vykonal okresný súd v napadnutom rozsudku, v spojení s doplňujúcim rozsudkom a uviedol, že neboli zistené relevantné odvolacie dôvody žalovaného podľa ust. § 205 ods. 2 písm. d/, f/ O. s. p., a to z toho dôvodu, že na základe výsledkov dokazovania okresný súd dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec bola aj správne právne posúdená.

K námietke žalovaného, týkajúcej sa neuzavretia zmluvného vzťahu s právnym predchodcom žalobcu, a to so spoločnosťou E. S., s. r. o., ako aj, že žalovaný nemohol objednať sporné vozíky s klanicami, keďže ich nepotreboval, a k argumentácii žalovaného, že sporné vozíky od právneho predchodcu žalobcu, t. j. od spoločnosti E. S., s. r. o., mala prevziať spoločnosť P. T., s. r. o., zastúpená pánom Š., ktorý bol v tom čase aj spoločníkom

tejto spoločnosti, pričom podľa tvrdenia žalovaného tieto sporné vozíky nikdy nemal v držbe, krajský súd z titulu komplexného posúdenia doplnil, že pre posúdenie skutkového stavu a jeho právne zhodnotenie bolo určujúce vo vzájomnej súvislosti tak, ako to vyžaduje ust. § 132 O. s. p., posúdiť listinné dôkazy, výpovede svedkov za súčasného prihliadnutia k všetkému, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci. Nie je možné izolovane hodnotiť výpovede svedkov, ale komplexne k celej sporovej veci.

Krajský súd poukázal aj na svoje zrušujúce uznesenie pod sp. zn. 13 Cob/218/2009 zo dňa 24. marca 2010, v rámci ktorého bolo uložené účastníkom súdneho konania, z titulu ich dôkaznej povinnosti, preukázať svoje tvrdenia, označiť dôkazy, pretože ku konštatovaniu uzavretia zmluvy medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným, dodania tovaru, ktorého cena bola vyúčtovaná faktúrou č. 060140, nemohli byť ako postačujúce len samotné listinné dôkazy. V súvislosti s takto vysloveným záverom v predmetnom zrušujúcom uznesení okresný súd postupoval, keď doplnil dokazovanie výpoveďami svedkov, ako aj ďalšími listinnými dôkazmi. Okresný súd v dostatočnom rozsahu vykonal dokazovanie, potrebné pre rozhodnutie vo veci. Práve k vyhotoveniu listinných dôkazov, ktorými bola faktúra č. 060140 na kúpnu cenu dodávky zberných vozíkov s klanicami, dodací list k faktúre č. DL 060140, objednávka zo dňa 6. augusta 2006 (č. 1.- 281 spisu) na dodávku zberných vozíkov s klanicami, predbežná cenová ponuka zo dňa 1. augusta 2006 (č. 1. 282 spisu), bolo nevyhnutné prihliadnuť a vychádzať v kontexte z obsahov svedeckých výpovedí.

Oproti sebe boli rozdielne tvrdenia účastníkov súdneho konania, a to žalobcu a žalovaného. Konateľ žalovaného P. T. na pojednávaní, konanom dňa 22. júla 2010 pred okresným súdom okrem iného uviedol, že Ing. B. mal iba malé oprávnenia v rámci spoločnosti P. S., spol. s r. o., t. j. u žalovaného a nešlo o generálne plnomocenstvo. Ďalej na č. 1. 270 spisu žalovaný na otázku samosudkyne, či existuje možnosť mimosúdneho vysporiadania sporu, uviedol a potvrdil, že žalovaný nemal svojich zamestnancov a ako konateľ žalovaného dôveroval Ing. B. a splnomocnil ho na niektoré úkony v rámci spoločnosti P. S., spol. s r. o. – žalovaného. Žalovaný uviedol, že pri objednávke vozíkov Ing. B. mal prekročiť svoje oprávnenie, pretože nebol splnomocnený tieto vozíky objednať.

Na rozdiel od žalovaného žalobca tvrdil, že jeho právny predchodca konal s pánom B. a vnímal ho ako osobu oprávnenú konať za žalovaného, pretože pán B. vystupoval aj vo viacerých zmluvných vzťahoch s právnym predchodcom žalobcu. Súčasne žalobca

poukázal, že medzi právnym predchodcom žalobcu, a to E. S., s. r. o. a žalovaným bolo uzavretých približne 10 kúpnych zmlúv za obdobie rokov 2005 až 2007, z ktorých kúpna cena bola uhradená.

Pre posúdenie rozdielnosti poskytnutých tvrdení žalobcu a žalovaného bolo potom určujúce, vo vzťahu k listinným dôkazom a oprávnenosti konania svedka B. za žalovaného, vychádzať zo svedeckých výpovedí pána B., Š., predloženej „Smlouvy o pronájmu priemyslového podniku z 20. prosince 2005“ (č. l. 274 – 278 spisu), ako aj zo samotného spôsobu fungovania spoločnosti, a to žalovaného - P. S., spol. s r. o. a P. T., s. r. o., v rovine zabezpečovania výrobného procesu pre spoločnosť P. T., s. r. o. V súvislosti s námietkou žalovaného pri svedeckých výpovediach pána J. Š. a Ing. M. B., ich hodnovernosti bolo potrebné vychádzať z toho, že ak boli poučení podľa ust. § 126 ods. 1 O. s. p. a ich vierohodnosť nebola vyvrátená, tak to, čo z ich výpovedí vyšlo najavo, sa muselo akceptovať. V konečnom dôsledku tieto výpovede pri zisťovaní skutkového stavu nestáli sami osebe, ale boli hodnotené vo vzájomnej väzbe aj s ďalšími vykonanými dôkazmi.

Vypočutý svedok pán J. Š. na pojednávaní, konanom dňa 10. novembra 2010 (č. l. 366 rub spisu) pred okresným súdom uviedol, že spoločnosti, a to P. S., spol. s r. o. – žalovaný a P. T., s. r. o., sídlili v jednom areáli, avšak tieto kancelárie nemali označenie, ktoré kancelárie patria spoločnosti P. S., spol. s r. o. – žalovanému a ktoré P. T., s. r. o.. Ďalej uviedol, že za P. S., spol. s r. o., t. j. za žalovaného vystupoval pán B., ktorý žalovaného zastupoval, vystavoval za žalovaného objednávky, čo osobne videl, ktoré objednávky sa týkali stavebných a udržiavacích prác, prípadne investičných a opravárenských prác, teda spoločnosť P. S., spol. s r. o. – žalovaný nevyrábala, len prenajímal a spoločnosť P. T., s. r. o., vyrábala v priestoroch prenajatých od spoločnosti P. S., spol. s r. o., t. j. od žalovaného. Svedok Š. potvrdil, že výrobnú činnosť mala len spoločnosť P. T., s. r. o., ktorej žalovaný prenajímal priemyselný podnik na výrobu, pričom vozíky (kontajnery) boli súčasťou linky, prenajatej od žalovaného a pôvodné vozíky sa nahradili novými, a to tými, ktorých kúpna cena tvorila predmet sporu. Svedok ďalej uviedol, že požiadavku nových (inovovaných) vozíkov predniesol, aj keď tam bol prítomný konateľ žalovaného pána T., za účasti pána B., a to z titulu zabezpečenia bezpečnej prevádzky spoločnosti P. T., s. r. o. Výsledkom tejto požiadavky bol postup pána B., ktorý objednal uvedené vozíky (kontajnery), ale za firmu P. S., spol. s r. o., t. j. za žalovaného, pretože P. T., s. r. o., nemala peniaze a pracovala na prenajatej výrobnéj linke od žalovaného, súčasťou ktorej boli aj vozíky. Pán B. objednávku

za žalovaného podpísal pred J. Š. a vo všeobecnosti svedok Š. mal vedomosť, že pán B. podpisoval objednávky za žalovaného. Svedok J. Š. ďalej potvrdil, že vozíky za žalovaného prevzal na základe poverenia, udeleného od pána B..

Krajský súd ďalej poukázal aj na výpoveď svedka M. V., ktorý potvrdil, že robil pre žalovaného cenovú ponuku na vozíky, pričom sa mu pán B. predstavil ako zástupca P. S., spol. s r. o., t. j. ako zástupca žalovaného. Svedok M. V. urobil cenovú ponuku pre žalovaného, došlo k potvrdeniu objednávky na výrobu vozíkov zo strany žalovaného a v septembri roku 2006 boli tieto vozíky dodané, prevzal ich pán Š. v počte 30 ks.

Svedok M. B. vo svojej výpovedi na pojednávaní pred okresným súdom dňa 3. decembra 2010 uviedol, že pri objednávaní vozíkov konal na základe poverenia žalovaného, a to z titulu poverenia od pána T. – konateľa žalovaného. Súčasne doplnil, že pokiaľ aj v zmluve „O pronájmu priemyslového podniku z 20. prosince 2005“ neboli uvedené vozíky, tak len z dôvodu, že tieto tvorili súčasť strojov, ktoré boli v zmluve uvedené.

Na základe dôkazov, vykonaných pred okresným súdom, v spojení so svedeckými výpoveďami, ako aj listinami, nachádzajúcimi sa na č. l. 380 a nasl. spisového materiálu, súčasťou ktorých sú objednávky žalovaného, podpísané Ing. M. B., súvisiace s inými právnymi vzťahmi, do ktorých vstupoval žalovaný, mal aj krajský súd za preukázané, že osobou, oprávnenou na konanie za žalovaného bol pán M. B. a dospel k záveru, že žalovaný cez spoločnosť P. T., s. r. o., zabezpečoval výrobný proces a k jeho chodu žalovaný zakupoval zariadenie, preto aj vstúpil do zmluvného vzťahu s právnym predchodcom žalobcu na dodávku zberných vozíkov s klanicami v množstve 30 ks.

Aj podľa krajského súdu žalobca preukázal, že bola uzavretá medzi žalovaným a právnym predchodcom žalobcu, a to E. S., s. r. o., kúpna zmluva, pretože za žalovaného, ako osoba oprávnená, vystupoval pán B.. Podľa tejto zmluvy sa žalovanému plnilo, čo potvrdil aj svedok Š. a svedok V.. Predmet kúpnej zmluvy, a to zberné vozíky s klanicami, boli žalovanému dodané, keď tieto za žalovaného v zmysle poverenia pána B. prevzal svedok Š.. Žalovaný prostredníctvom oprávnenej osoby, pána M. B., objednávkou zo dňa 6. augusta 2006 (č. l. 281 spisu) uskutočnil relevantný prejav vôle na dodanie zberných vozíkov s klanicami v počte 30 ks, cena za jeden kus – 420,56 Eur (12 670,-- Sk) bez DPH, s termínom dodania: september 2006 a s miestom dodania: P. S., s. r. o. – T., ktorý prejav

vôle žalovaného, adresovaný právnenému predchodcovi žalobcu E. S., s. r. o., bol akceptovaný dodaním objednaného tovaru. Z takto uzavretej kúpnej zmluvy medzi žalovaným a právnym predchodcom žalobcu bolo plnené, tovar daný do dispozície žalovanému, preto nastala povinnosť žalovaného zaplatiť kúpnu cenu vo výške 15 014,24 Eur a z titulu omeškania s plnením tohto peňažného záväzku aj príslušenstvo, a to 14% úrok z omeškania ročne. Ak okresný súd žalobcovmu nároku na zaplataenie kúpnej ceny dodaného tovaru spolu s úrokom z omeškania vyhovel, tak rozsudok okresného súdu v napadnutom výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 15 014,24 Eur spolu s príslušenstvom a v závislom výroku o trovách súdneho konania bol vecne správny a krajským súdom potvrdený podľa ust. § 219 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 219 ods. 2 O. s. p..

K oprávnenosti pána B. vystupovať za žalovaného krajský súd v zhode s názorom okresného súdu poukázal na ust. § 15 ods. 1 Obchodného zákonníka. Za žalovaného vypočutý pán T. na pojednávaní konanom pred okresným súdom dňa 22. júla 2010 potvrdil, že pán B. bol splnomocnený na všetky úkony, ktoré súviseli s udržiavaním stavu nehnuteľností žalovaného, ktoré boli predmetom nájmu, teda rekonštrukcie, opravy a pod. a tieto práce vykonávala pre žalovaného spoločnosť P. T., s. r. o. Z takéhoto splnomocnenia, udeleného žalovaným pre pána B. nemožno potom vyvodit', že by nebol oprávnený aj na objednávku zberných vozíkov s klanicami za žalovaného, keď v podstate žalovaný nakupoval zariadenia, ktoré boli prenajímané pre P. T., s. r. o., ktorá spoločnosť bola výrobnou spoločnosťou. Pokiaľ by sa aj pri objednaní dodávky zberných vozíkov s klanicami za žalovaného pánom B. pripustilo prekročenie rozsahu poverenia podľa ust. § 15 ods. 1 Obchodného zákonníka, ktoré prekročenie vyplýva z úpravy ust. § 15 ods. 2 Obchodného zákonníka, tak tretia osoba, a to právny predchodca žalobcu ako predávajúci, E. S., s. r. o., vzhľadom k vykonanému dokazovaniu o takomto možnom prekročení rozsahu poverenia nevedela a s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu ani vedieť nemohla. Tento záver vyplýva zo skutočnosti, že aj v iných zmluvných vzťahoch medzi žalovaným a právnym predchodcom žalobcu konal za žalovaného p. B.

Okresný súd dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam, ktoré súčasne správne právne posúdil, a to základný zmluvný vzťah podľa ust. § 409 a nasledujúce ust. Obchodného zákonníka v spojení s ust. § 15 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka.

K úplnosti krajský súd dodal, že vzájomné fungovanie spoločností, a to P. S., spol. s r. o. – žalovaný a P. T., s. r. o., ich podmienky spolupráce nemohli byť vyhodnotené na ujmu práv tretieho subjektu, ktorým bol žalobca, resp. právny predchodca žalobcu v pozícii zmluvnej strany predávajúceho. Ani spôsob spolupráce týchto dvoch obchodných spoločností pri kreovaní zmluvných vzťahov nemohol byť vykladaný v neprospech žalobcu (jeho právneho predchodcu) ako veriteľa pohľadávky vzniknutej z takto uzavretého zmluvného vzťahu so žalovaným, keď navyš, aj na žalovaného podľa ust. § 43 Občianskeho zákonníka, cez subsidiárnu aplikáciu tohto ustanovenia v zmysle § 1 ods. 2 Obchodného zákonníka, dopadá zákonná povinnosť dbať na to, aby pri úprave zmluvných vzťahov sa odstránilo všetko, čo by mohlo viesť k vzniku rozporov.

Krajský súd v rámci potvrdzujúceho výroku rozsudku podľa ust. § 222 ods. 3 O. s. p. v spojení s ust. § 164 O. s. p. vykonal opravu úvodnej časti rozsudku okresného súdu, keď len chybou v písaní nebol označený zástupca žalovaného v súlade s tým, ako je zapísaný v obchodnom registri, pretože nebola uvedená právna forma „s. r. o.“ a sídlo namiesto R. správne znie: „R.“.

O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa ust. § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 142 ods. 1, § 151 ods. 1, 8 O. s. p.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalovaný. Navrhol, aby dovolací súd návrh žalobcu v celom rozsahu zamietol a uložil žalobcovi povinnosť nahradiť žalovanému trovy prvostupňového, odvolacieho a dovolacieho konania, alebo alternatívne navrhol, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu a rozsudok prvostupňového súdu v spojení s dopĺňujúcim rozsudkom prvostupňového súdu a vec vrátil prvostupňovému súdu na nové konanie. Zároveň požiadal dovolací súd o odklad vykonateľnosti v zmysle § 243 O. s. p.

Žalovaný dovolanie odôvodnil tým, že rozhodnutie odvolacieho a okresného súdu považuje za nesprávne a arbitrárne. Podľa názoru žalovaného odvolací súd dospel na základe nesprávne vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozsudok odvolacieho súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Uviedol, že krajský súd sa stotožnil so záverom okresného súdu, že medzi spoločnosťou E. S., s. r. o., L., t. j. právnym predchodcom žalobcu a žalovaným bola uzavretá ústna kúpna zmluva na dodávku zberných vozíkov s klanicami. Žalovaný túto skutočnosť od začiatku popieral a predložil súdu viaceré dôkazy vo svoj prospech, ktoré síce v konaní vykonané boli, ale ani okresný súd, ani krajský súd tieto dôkazy riadne nevyhodnotili a dostatočne sa s nimi v odôvodnení svojich rozhodnutí ani nevysporiadali. Oba sudy dospeli k nesprávnemu záveru, že Ing. M. B., toho času konateľ a spoločník spoločnosti P. T., s. r. o., T., bol splnomocnený žalovaným objednať v mene žalovaného od spoločnosti E. S. zberné vozíky s klanicami. Žalovaný je spoločnosťou s ručením obmedzeným a v jeho mene je oprávnený konať jedine jeho štatutárny orgán alebo poverený zástupca. Pán B. nie je a nikdy nebol štatutárnym zástupcom žalovaného a ak aj vykonával nejaké úkony v mene žalovaného, vždy sa tak dialo na základe osobitného písomného plnomocenstva, ktoré mu udelil konateľ žalovaného zakaždým len na daný konkrétny úkon. V tomto prípade pánovi B. žiadne plnomocenstvo na objednanie zberných vozíkov s klanicami od spoločnosti E. S. udelené nebolo a pán B. nebol na vykonanie tohto úkonu oprávnený ani zo žiadneho iného titulu. Pri objednávaní vozíkov teda konal vo vlastnom mene, resp. v mene spoločnosti P. T..

Z výpovede pána J. Š. (spoločníka spoločnosti P. T.) na pojednávaní, konanom dňa 10. novembra 2010, vyplýva, že to bol on, kto predniesol požiadavku na nové vozíky a tieto aj navrhol. Pán Š. uviedol, že požiadavku predniesol dokonca za prítomnosti pána P. T. (konateľa žalovaného). Pán T. ale nikdy nedal ani len ústny súhlas na ich objednanie.

Z vykonaného dokazovania bolo zrejmé, že práve spoločnosť P. T., a nie žalovaný, potrebovala uvedené zberné vozíky s klanicami, a bola to spoločnosť P. T., ktorá aj reálne prevzala tieto vozíky od žalobcu. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, ako aj § 409 ods. 1 § 450 ods. 1 OBZ žalovaný naďalej tvrdil, že kúpna zmluva medzi spoločnosťou E. S. a žalovaným uzavretá nebola a žalovanému nevznikol záväzok zaplatiť kúpnu cenu, keďže si predmetné vozíky nikdy neobjednal, nikdy ich neprevzal (a spoločnosť E. S. mu ich nikdy nedodala) a nikdy ich neužíval.

V tomto konaní žalobcu zaťažovalo dôkazné bremeno ohľadom uzavretia kúpnej zmluvy a podľa žalovaného ho neuniesol. Žalobca v konaní nepreukázal dostatočným spôsobom, že kúpna zmluva bola platne uzavretá a žalovaný vozíky prevzal. Z dôkazov, ktoré boli predložené v konaní vyplýva, že objednávku uskutočnil pán B., ktorý nebol oprávnený

konat' v mene žalovaného (vid'. objednávka zo dňa 6. augusta 2006, svedecké výpovede) a vozíky prevzala spoločnosť P. T. (vid'. dodací list k faktúre č. 060140, svedecké výpovede).

Rovnako je nesprávny právny názor súdov, že žalovaný v konaní nepreukázal, že k uzatvoreniu kúpnej zmluvy nedošlo. Uvedené ani nebolo v moci žalovaného, vzhľadom na to, že negatívnu skutočnosť (neexistenciu dohody resp. neprevzatie tovaru) nemožno dokázať.

Súdy nesprávne vyhodnotili aj ďalší dôkaz – zmluvu o nájme priemyselného podniku zo dňa 20. decembra 2005, na základe ktorej žalovaný prenajímal spoločnosti P. T., nehnuteľné veci uvedené v prílohe č. 1 tejto zmluvy a stroje, zariadenia a vybavenie, uvedené v prílohe č. 2 zmluvy. Nikde v zmluve nie je zmienka o tom, že by predmetom zmluvy mali byť aj zberné vozíky s klanicami a ako v konaní viackrát namietal, tieto vozíky neboli ani súčasťou, ani príslušenstvom výrobnéj linky. Nebolo teda povinnosťou žalovaného zabezpečiť spoločnosti P. T. uvedené vozíky.

Nesúhlasil ani s právnym názorom, že uzatvoreniu kúpnej zmluvy svedčí aj predchádzajúca obchodná prax medzi spoločnosťou E. S. a žalovaným. Prípadná zaužívaná obchodná prax medzi zmluvnými stranami môže byť posudzovaná, len ak je potrebné zistiť vôľu zmluvných strán, preukázať účel zmluvy, resp. ak je to potrebné na určenie niektorej náležitosti zmluvy, ktorá nebola zmluvnými stranami výslovne dohodnutá. Samotný fakt, že medzi spoločnosťou E. S. a žalovaným v minulosti došlo k uzatvoreniu určitej zmluvy, nie je dôkazom o vôli žalovaného vstúpiť do ďalšieho záväzkového vzťahu so spoločnosťou E. S.

Z vyššie uvedených skutočností vyplýva, že súdy nevyhodnotili dôkazy, predložené účastníkmi konania a unesenie ich dôkazného bremena ústavno konformným spôsobom. Pri rozhodovaní vychádzali zo svedeckých výpovedí pána B. a P. Š., ktorí boli spoločníkmi spoločnosti P. T., a teda ich svedecká výpoveď nemohla byť dôveryhodná. Naproti tomu sa súdy nevyporiadali s výpoveďou pána T. (konateľ žalovaného), so svedeckými výpoveďami a čestnými prehláseniami A. N. a P. E. M., ktorí v rozhodnom období pracovali ako zamestnanci spoločnosti P. T. a potvrdili, že vozíky navrhol pán Š., objednával ich pán B., mali slúžiť a slúžili výlučne potrebám spoločnosti P. T. a tejto spoločnosti aj boli dodané (vid' zápisnica z pojednávania konaného dňa 22. júla 2010 a čestné prehlásenia zo dňa 24. júna 2010).

Podľa ustanovenia § 132 O. s. p.: „Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci.“ Sám krajský súd v rozsudku uviedol, že nie je možné izolovane hodnotiť výpovede svedkov, ale komplexne k celej sporovej veci. Napriek tomu, oba sudy posudzovali svedecké výpovede pána B. a P. Š. izolovane neberúc do úvahy vzťah týchto svedkov k spoločnosti P. T. ani skutočnosť, že ich výpoveď je v niektorých častiach v rozpore so svedeckými výpoveďami ostatných svedkov, ako aj s ostatnými dôkazmi.

Postupom súdov, opísaným v tomto dovolaní, bolo porušené právo na rovnaké postavenie účastníkov v konaní podľa ustanovenia čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky. Požiadavku rovnosti zbraní formuloval aj Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom náleze z 20. decembra 2001, sp. zn. I. ÚS 59/2000: „Žiadne ustanovenie Občianskeho súdneho poriadku nemožno vykladať a uplatňovať v konaní pred súdom tak, aby niektorý z účastníkov bol zvýhodnený na úkor druhého účastníka pri uplatňovaní práv, alebo aby mal priaznivejšie postavenie pri prejednávaní a rozhodovaní vecí.“

Uviedol tiež, že sudy dospeli k mylnému záveru o údajnom uznaní dlhu zo strany žalovaného.

Podľa názoru žalovaného rozsudok Krajského súdu v Žiline, ako aj rozsudok Okresného súdu Martin, spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci, pričom sudy tieto svoje rozhodnutia ani dostatočným spôsobom neodôvodnili.

Mal za to, že odôvodnenie oboch rozhodnutí nekorešponduje s povinnosťou súdu uvedenou v ustanovení § 157 O. s. p. ani s judikatúrou EŠLP a vymyká sa zásadám formálnej logiky. Rozhodnutia nie sú presvedčivé a na viacerých miestach sú v nich vyjadrené závery, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní (napr. záver o tom, že konateľ žalovaného potvrdil, že pán B. objednal vozíky pre žalovaného, záver, že žalobca dodal vozíky žalovanému, záver, že pán B. bol oprávnený konať v mene žalovaného a podobne). Navyše v oboch odôvodneniach sú vyjadrenia účastníkov, resp. svedkov vytrhnuté z kontextu a skresľujúce, čo v konečnom dôsledku navodzuje záver odlišný od skutočného stavu.

Z vyššie uvedených skutočností jednoznačne vyplýva, že Krajský súd v Žiline a Okresný súd Martin nesprávne právne vec posúdili, svojvoľne a arbitrárne vyhodnotili dôkazy a vyvodili z nich nesprávny skutkový stav. Vo svojich rozhodnutiach sa nedostatočne vysporiadali s dôkazmi, predloženými žalovaným a rozhodnutia nie sú ani riadne odôvodnené a v dôsledku toho nepresvedčivé a zmätočné. Postupom opísaným v tomto konaní bola žalovanému zo strany oboch súdov odňatá možnosť konať pred súdom.

K dovolaniu sa vyjadril žalobca podaním zo 7. mája 2012. Navrhol, aby odvolací súd dovolanie žalovaného zamietol a uložil žalovanému povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania.

Žalobca svoje vyjadrenie odôvodnil tým, že žalovaný vo vzťahu k prípustnosti dovolania v danej právnej veci odkazuje na ustanovenie § 237 písm. f/ O. s. p. (viď predposledná veta časti I. dovolania žalovaného), podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Žalovaný vo vzťahu k dôvodom dovolania odkazuje na ustanovenie § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O. s. p. (viď predposledná veta časti I. dovolania žalovaného), podľa ktorých dovolanie je možné odôvodniť len tým, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

V tejto súvislosti a v záujme procesnej ekonómie žalobca poukázal na už ustálenú súdnu prax, že dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O. s. p. je možné použiť iba vtedy, ak prípustnosť dovolania vyplýva z ustanovenia § 238 ods. 1, 2 a 3 O. s. p.; v danom prípade však prípustnosť dovolania nie je daná ustanovením § 238 ods. 1, 2 a 3 O. s. p.

Žalovaný vo svojom dovolaní neodkazuje a ani nepreukazuje dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p.; z doručeného dovolania iba vyplýva výhrada žalovaného k nedostatočnému odôvodneniu súdnych rozhodnutí, ktorú vznáša ako voči rozsudku okresného súdu, tak aj proti rozsudku odvolacieho súdu, predkladajúc tvrdenie ako napr. že odôvodnenie oboch rozhodnutí nekorešponduje s povinnosťou súdu, uvedenou v ustanovení

§ 157 O. s. p. a ani s judikatúrou ESLP; vymyká sa zásadám formálnej logiky a pod. (viď strana 5 časť II/C dovolania žalovaného).

Výhradu žalovaného o nedostatočnom odôvodnení doterajších súdnych rozhodnutí žalobca považuje za účelovú a žalovaným za nepreukázanú, čo osvedčuje, okrem iného, aj fakt, že žalovaný vo svojom odvolaní proti rozsudku Okresného súdu Martin sp. zn. 17Cb 6/2008-477 zo dňa 28. januára 2011 nevzniesol žiadnu výhradu k nedostatočnému odôvodneniu rozsudku súdu prvého stupňa, resp. nepreukazoval v rámci riadneho odvolacieho konania tvrdenie o odňatí možnosti konať mu pred súdom prvého stupňa v dôsledku nesprávneho postupu súdu. Žalovaný nepodal odvolanie proti rozsudku Okresného súdu Martin sp. zn. 17Cb 6/2008-477 zo dňa 28. januára 2011 v zmysle ustanovenia § 205 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s ustanovením § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p. Žalovaný podal odvolanie proti rozsudku súdu prvého stupňa odvolávajúc sa výlučne na odvolací dôvod v zmysle § 205 ods. 2 písm. d/ O. s. p. (súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) a v zmysle § 205 ods. 2 písm. f/ O. s. p. (nesprávne právne posúdenie veci súdom prvého stupňa).

V nadväznosti na vyššie uvedené taktiež poukázal na skutočnosť, že žalovaný prehliada výsledky už ustálenej súdnej praxe, podľa ktorej podstata odôvodnenia súdneho rozhodnutia nespočíva v odôvodnení každej jednej skutočnosti, ktorú účastníci v rámci konania vzniesli, ale v uvedení stručných, jasných a výstižných základných dôvodov, na základe ktorých je príslušné rozhodnutie založené (viď nález ÚS SR III. ÚS 119/03). Rozhodnutie ako okresného súdu, tak aj súdu odvolacieho, sú odôvodnené v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O. s. p.

Podanie dovolania, ako aj návrh na odklad vykonateľnosti zo strany žalovaného žalobca hodnotil ako účelové s cieľom oddialiť reálne uspokojenie súdom priznaného plnenia v prospech žalobcu, ktoré sa mimochodom žalobca domáha voči žalovanému súdnou cestou od 11. marca 2008.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným

prostriedkom (§ 236 a nasl. O. s. p.). Dospel pritom k záveru, že z hľadiska jeho prípustnosti neboli splnené zákonné podmienky.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti. Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu len v prípadoch, v ktorých ho pripúšťa zákon (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

Podmienky prípustnosti dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu upravujú ustanovenia § 237 až § 239 O. s. p.

Podľa ust. § 237 O. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca, alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

K tomu, či rozhodnutie odvolacieho súdu trpí niektorou z väd, uvedených v ust. § 237 O. s. p., prihliada dovolací súd nielen na podnet dovolateľa, ale i z úradnej povinnosti podľa ust. § 242 ods. 1 O. s. p. V prípade, že dovolací súd zistí, že rozhodnutie odvolacieho súdu trpí niektorou z týchto väd, zruší rozhodnutie odvolacieho súdu, i keď dovolateľ toto pochybenie nenamietal. Dovolací súd postupuje rovnako i v prípade, že dovolanie nie je v zmysle ust. § 238 a § 239 O. s. p. prípustné.

Ďalej prípustnosť dovolania proti rozsudku upravuje ust. § 238 O. s. p., a to pre prípad rozsudkov odvolacích súdov, ktorými bol rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej zmenený, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru odvolacieho súdu, vysloveného v tejto veci a tiež v prípade, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.

V danom prípade neboli splnené podmienky pre prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 238 O. s. p., pretože odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a prípustnosť dovolania nevyslovil.

Vzhľadom na uvedené, dovolací súd skúmal, či je daný dôvod prípustnosti dovolania podľa ust. § 237 O. s. p.

Dovolateľ vady konania v zmysle ust. § 237 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. v dovolaní nenamietal a v dovolacom konaní vady tejto povahy nevyšli najavo. Prípustnosť tohto opravného prostriedku preto z uvedených ustanovení nemožno vyvodit'.

S prihliadnutím na obsah dovolania sa dovolací súd osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia žalovaného, že mu bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, čo zakladá dovolací dôvod podľa ust. § 237 písm. f/ O. s. p.

Vadou konania podľa uvedeného zákonného ustanovenia je taký závadný procesný postup, ktorým sa účastníkovi konania znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Ustanovenie § 237 písm. f/ O. s. p. odňatie možnosti konať pred súdom výslovne dáva do súvislosti s faktickou činnosťou súdu a nie s jeho právnym hodnotením zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Napríklad môže ísť o právo predniesť (doplniť) svoje návrhy, právo označiť navrhované dôkazné prostriedky, právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k vykonaným dôkazom, právo zhrnúť na záver pojednávania svoje návrhy a vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci.

Dovolateľ vo svojom dovolaní namietal, že postupom, opísaným v tomto konaní, mu bola zo strany oboch súdov odňatá možnosť konať pred súdom, nakoľko rozhodnutie krajského a okresného súdu považuje za nesprávne, arbitrárne, nepresvedčivé a zmätočné. Okresný ani krajský súd riadne nevyhodnotili a dostatočne sa v odôvodnení svojich rozhodnutí nevysporiadali najmä so zmluvu o nájme priemyselného podniku zo dňa 20. decembra 2005, s výpoveďou pána T. (konateľ žalovaného), so svedeckými výpoveďami a čestnými prehláseniami A. N. a pána E. M.. Postupom súdov bolo porušené aj jeho právo na rovnaké postavenie účastníkov v konaní podľa ustanovenia čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a požiadavku rovnosti zbraní Podľa názoru žalovaného odvolací súd dospel na

základe nesprávne vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozsudok odvolacieho súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Nesúhlasil s právnym názorom, že uzatvoreniu kúpnej zmluvy svedčia aj svedecké výpovede pána B. a pána Š., neberúc do úvahy vzťah týchto svedkov k spoločnosti P. T., ani skutočnosť, že ich výpoveď je v niektorých častiach v rozpore so svedeckými výpoveďami ostatných svedkov, ako aj s ostatnými dôkazmi.

Podľa ust. § 157 ods. 2 O. s. p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESĽP. Judikatúra tohto súdu však nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak ale ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Dovolací súd v nadväznosti na uvedené zdôrazňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky, nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia

bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07).

Podľa ust. § 219 ods. 2 O. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú vyššie uvedeným požiadavkám, kladeným na odôvodnenie rozhodnutí.

Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia č. k. 17 Cb/6/2008-477 zo dňa 28. januára 2011 v spojení s doplňujúcim rozsudkom č. k. 17 Cb/6/2008-505 zo dňa 30. marca 2011, uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil.

Z obsahu odvolania vyplýva, že žalovaný namietal vznik zmluvného vzťahu s právnym predchodcom žalobcu, a to so spoločnosťou E. S., s. r. o., (nemohol objednať sporné vozíky s klanicami, keďže ich nepotreboval), že sporné vozíky od právneho predchodcu žalobcu, t. j. od spoločnosti E. S., s. r. o., mala prevziať spoločnosť P. T., s. r. o., zastúpená pánom Š., ktorý bol v tom čase aj spoločníkom tejto spoločnosti, pričom podľa tvrdenia žalovaného tieto sporné vozíky nikdy nemal v držbe, a že Ing. B. podľa ust. § 15 ods. 1 Obchodného zákonníka nekonal za žalovaného a nemal ani splnomocnenie na objednanie sporných vozíkov.

Odvolací súd sa s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 2 O. s. p. s odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa stotožnil a ku všetkým odvolacím dôvodom v odôvodnení napadnutého rozhodnutia sa kvalifikovane vyjadril, a to aj nad rámec svojej povinnosti.

Dovolací súd k aplikácii ust. § 219 ods. 2 O. s. p. dodáva, že v prípade, ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvého stupňa (úplný alebo čiastočný blanketový odkaz) stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné

skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci, pretože rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe zahŕňa po obsahovej stránke, aj odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorým tak tvorí jeden celok. Na základe uvedeného, rozhodnutie súdu prvého stupňa, ako aj napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, je potrebné považovať za jeden celok, ktorý vytvára komplexné zhodnotenie skutkovej a právnej stránky posudzovaného vzťahu medzi účastníkmi konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že skutkové a právne závery súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, a preto aj odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako jeden súvislý celok s odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa, s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 2 O. s. p. spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O. s. p.).

Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať ani to, že odvolací súd neodôvodnil napadnuté rozhodnutie podľa predstáv žalovaného. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

V súvislosti s ďalším dovolacím dôvodom žalovaného, týkajúcim sa nevykonania ním navrhnutého dôkazu, t. j. svedeckými výpoveďami a čestnými prehláseniami A. N. a pána E. M., je potrebné poukázať na konštantnú judikatúru všeobecných súdov, ako aj ústavného súdu, podľa ktorej súdu nepatrí povinnosť vykonať všetky navrhnuté dôkazy, pretože princíp voľného hodnotenia dôkazov v konaní pred súdmi v spojení so zásadou spravodlivého rozhodnutia vo veci sudcovi a súdu umožňuje vykonať len tie dôkazy, ktoré podľa jeho uváženia k takémuto rozhodnutiu vedú.

Dovolací súd vzhľadom na zistené skutočnosti konštatuje, že žalovaný nebol postupom súdu prvého stupňa, ako ani odvolacieho súdu, vylúčený z realizácie procesných práv, daných Občianskym súdnym poriadkom. Za týchto okolností jeho tvrdenie, že mu postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom, a právo na spravodlivý proces nie je opodstatnené.

Vzhľadom na to, že v dovolacom konaní sa nepreukázala existencia žalovaným tvrdenej procesnej vady v zmysle ust. § 237 písm. f/ O. s. p. a že najavo nevyšla ani žiadna iná vada uvedená v ust. § 237 O. s. p., dovolací súd uzavrel, že prípustnosť dovolania žalovaného nemožno vyvodit' z ust. § 237 O. s. p.

Pre úplnosť dovolací súd dodal, že v prejednávanej veci dovolateľ namietal, nesprávne skutkové zistenia. Prípustnosť dovolania však nezakladá skutočnosť, ak súdy svoje rozhodnutie založili na nesprávnych skutkových zisteniach; nesprávne či nedostatočné skutkové zistenie má za následok vydanie vecne nesprávneho rozhodnutia súdu, samo osebe ale nie je vadou konania v zmysle § 237 O. s. p., nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia. Rovnako to platí aj pre dovolateľom namietané nesprávne právne posúdenie veci. Nesprávne právne posúdenie veci predstavuje prípustný dovolací dôvod (ktorý možno však uplatniť vtedy, ak je dovolanie prípustné), samo nesprávne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá. I keby tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľom vytýkané skutočnosti by mali za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladali by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O. s. p.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie žalovaného odmietol podľa ust. § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s ust. § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Úspešnému žalobcovi vzniklo podľa ust. § 243b ods. 5 v spojení s ust. § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p. právo na náhradu trov dovolacieho konania. Patrí mu náhrada za odmenu advokáta za jeden úkony právnej služby v sume 320,34 Eur (vyjadrenie k dovolaniu, tarifná hodnota 15 014,24 Eur), paušálna náhrada výdavkov 7,63 Eur a 20% DPH z uvedených súm, čo je 65,59 Eur. Trovy dovolacieho konania predstavujú spolu 393,56 Eur (§ 10 ods. 1, § 18 ods. 3, § 16 ods. 3, vyhlášky č. 655/2004 Z. z).

Toto rozhodnutie bolo prijaté rozhodnutím senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie: Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 19. marca 2013

JUDr. Beata Miničová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Hana Segečová